

L'Abolition (2000)

Robert Badinter

L'endemà de l'execució

El matí següent a l'execució de Buffet i de Bontems a la presó de la Santé [de París], el 28 de novembre de 1972, vaig agafar el tren cap a Amiens. En aquella època, donava classes a la universitat de Picardia. Pensava que l'acompliment de la tasca habitual, els ritmes i els rituals de la vida quotidiana podrien apaivagar l'angoixa mortal que m'oprimia. Tanmateix, l'esperança d'escapar, encara que només fos per un moment, del que havia succeït la nit anterior era en va. Vaig percebre de seguida, en la mirada d'un col·lega que em vaig trobar al vagó, una guspira de curiositat ambigua pel testimoni d'un esdeveniment excepcional i vergonyós. Hi havia com una mena de crida a la confiança que vaig defugir. Els estudiants em van rebre amb un silenci absolut. [...]

Acabada la classe, mentre m'endrecava els papers, uns quants es van acostar al modest entarimat. Es notava que volien parlar amb mi. Encara més incòmode que ells, em vaig avançar i vaig deixar anar algunes paraules sense interès sobre els temes que havíem de preparar/tractar. M'escoltaven recitar aquelles banalitats sense que ningú gosés interrompre'm per dir el que em volien dir i el que, crispat com estava, em negava a sentir. Però sabien que els estava agraït, ja que era aquest missatge silenciós, tan preuat en aquell moment, el que havia anat a buscar a prop d'ells.

Els vaig deixar precipitadament. Tenia pressa per tornar a estar sol. Els carrers brillaven amb una pluja freda de tardor. L'estació estava glaçada. Vaig donar un cop d'ull al quiosc de diaris. Tots anunciaven, amb lletres grosses, l'execució. A la portada apareixien unes fotografies de Buffet i de Bontems. Vaig comprar els diaris de sempre. Vaig deixar estar els altres. Què em podien dir que no sabés?

Assegut al compartiment quasi buit, mentre mirava passar el paisatge familiar, reflexionava sobre la decisió del president de la República de fer executar Buffet i Bontems. Si la convicció abolicionista que jo, com molts altres, havia manifestat a Georges Pompidou s'hagués adoptat amb fermesa/s'hagués mantingut ferma, l'indult de Buffet hauria significat la fi de la pena de mort a França. Buffet ja havia estat condemnat a cadena perpètua per haver assassinat una dona. Havia reincidit dintre mateix de la presó de Clairvaux. Juntament amb Bontems, havia planificat el segrest d'una infermera i un guarda. En el moment de l'assalt, els havia degollat amb les seves pròpies mans. El mateix Buffet demanava que l'executessin. Havia fet saber al president que, si li concedia l'indult, tornaria a matar dins la presó. Tot portava, doncs, a la seva execució. Tot menys l'essencial: el rebuig de la pena de mort.